

ופולפורניי וראפהולה וריפיהוללה ופתאום גם שמע
 כל אחד מהם צועק חזק, כמה שרק יכול: "סוס שלי,
 מושכות שלי, אוכף שלי! סוס שלי, מושכות שלי,
 אוכף שלי!"

"מה זה?" חשב גוליש "זה לא יכול להיות רע. אני
 אקרא אחריהם. והתחיל גם הוא לצעוק: "סוס שלי,
 מושכות שלי, אוכף שלי!"

ובאותו רגע עמד לפניו סוס יפה עם מושכות כסף
 ואוכף זהב. הוא קפץ עליו, ואז ראה שהתל מלא
 סוסים ואישונים קטנים רוכבים אליהם.

ואישון אחד אמר לו: "תבוא איתנו הלילה, גוליש?"
 "בוודאי אבוא" אמר גוליש.

"אם כך, בוא" אמר האיש הקטן, והם רכבו ביחד,
 מהר כמו רוח, מהר יותר מאשר כל סוס צייד, מהר
 מאשר שועל כשכלבים רצים אחריו.

רוח החורף הקרה הייתה לפנייהם והם עברו אותה,
 ורוח החורף הקרה הייתה מאחוריהם, והיא לא
 יכלה לעבור אותם. והם לא עצרו ולא עשו הפסקות
 עד שלא הגיעו לחוף הים.

ואז כל אחד מהם אמר: "הי מעל הכיפה, הי מעל
 הכיפה!" ובאותו הרגע הם היו כבר באוויר, ולפני
 שגוליש נזכר איפה הוא, הם היו כבר שוב על
 האדמה ורכבו שוב כמו רוח.

היה היה פעם בחור במחוז מאיו, ושמו היה גוליש.
 היה שם תל קטן, לא רחוק מפינת הבית, והוא נהג
 לעתים לשבת על הדשא שצמח סביב התל.
 יום אחד הוא עמד, כשהוא נשען על פינת הבית,
 הביט בשמיים וראה את הירח הלבן והיפה מעל
 ראשו. אחרי שעמד שם כך כמה שעות, אמר
 לעצמו: "כמה חבל שלא הלכתי מהמקום הזה.
 הייתי רוצה להיות בכל מקום אחר העולם, רק לא
 כאן. הו כמה טוב לך, הירח, שאתה סובב, סובב,
 כמו שבא לך, ואיש לא יכול להחזיק אותך. הייתי
 רוצה להיות כמוך."

רק יצאו המילים האלה מפיו שמע רעש גדול, כאילו
 אנשים רבים רצים ומדברים ביניהם, והרעש עבר
 לידו כמו מערבולת, והוא שמע אותו מתקדם בכוון
 התל.

"מה קורה כאן?" חשב "זה נשמע שמח, ואני אלך
 אחרי זה."

כל זה לא היה אלה אסיפת הפייות, אך הוא לא ידע
 על כך, והלך אחריהן לתל. הוא שמע פולפורניי

בסוף עצרו ואחד מהם שאל: "התדע, גוליש, איפה אתה עכשיו?"
"לא אדע" אמר גטליש.

"אתה עכשיו בצרפת" אמר "בתו של מלך צרפת מתחתנת הלילה, האישה היפה ביותר שראית אי-פעם, ואנו רוצאים לחטוף אותה, ואם רק נוכל להביא אותה איתנו. תבוא איתנו ואנו נשים אותה על הסוס מאחוריך, כשנחטוף אותה. כי לא ניתן להושיב אותה מאחורי אחד משלנו. אבל אתה בשר ודם, והיא יכולה להחזיק אותך חזק, כך שלא תיפול מהסוס.

זה בסדר, גוליש, תעשה מה שאנו אומרים?"
"למה לא?" אמר גוליש "בוודאי, אעשה את כל שתגידו, בלי ספק."

הם ירדו מהסוסים ואחד מהם אמר מילה שגוליש לא יכול היה להבין ומיד הם עפו וגוליש מצא עצמו ואת חבריו בתוך הארמון. שם נערכה מסיבה גדולה, וכל האצילים ואנשים חשובים היו שם לבושים במשי וסטין, זהב וכסף, והלילה היה בהיר כמו יום מהאור של כל הפנסים והנרות, עד שגוליש היה צריך לעצום את עיניו כדי לא להסתנוור. וכשפתח אותם והביט סביב, חשב שעוד לא ראה שום דבר כל כך נהדר, כמו שראה כאן. היו שם

מאה שולחנות, מלאים בשר, עוגות, ממתקים, וגם יין ובירה וכל משקה אחר שיכול היה רק לחשוב עליו. בשני צדדי האולם היו מנגנים, והם ניגנו את המוסיקה היפה ביותר שיכול מישהו לשמוע אי-פעם, ונשים צעירות ובחורים צעירים רקדו סביב האולם, כל כך מהר שגוליש הסתחרר רק מזה שהביט עליהם. וכולם צחקו והתבדחו, כי חגיגה כזו לא התקיימה בצרפת מזה עשרים שנה, כי למלך לא היו ילדים, מלבד הבת היחידה, והיא אמורה הייתה להתחתן עם בן של מלך אחר. החגיגה הייתה צריכה להמשך שלושה ימים ורק בלילה השלישי הנסיכה אמורה הייתה להתחתן, כך שלגוליש ולשייהוגים היה זמן מספיק כדי לחטוף, אם רק יכלו, את בת המלך הצעירה. גוליש וחבריו עמדו בראש האולם, שם היה מזבח מפואר, ושני בישופים שהיו צריכים לחתן את נערה כשיגיע הזמן. איש לא יכול היה לראות את השייהגוים, כי הם אמרו מילת קסם כשבאו, ונעשו בלתי-נראים, כאילו לא היו שם בכלל. "אמור לי מי זו בת המלך" אמר גוליש, כשהתרגל כבר קצת לרעש ולאור הרב. "אינך רואה? הנה היא שם" הצביע האיש הקטן. גוליש הביט לאן שהאישון הצביע, וראה את הנערה

גוליש ריחם מאוד על הנערה הצעירה, כששמע כל זאת, ולבו נשבר כששמע שעליה לקחת איש שהיא לא רוצה בו, או לחילופין להתחתן עם שייהוג מכוער. אך הוא לא אמר מילה, ורק קילל את גורלו שצווה עליו לחטוף את הנערה מביתה ומאביה. הוא התחיל לחשוב מה לעשות כדי להציל אותה, אך שום רעיון לא בא לראשו. "הו, אילו רק יכולתי לתת לה קצת עזרה ועידוד" אמר "לא היה איכפת לי להיות חי או מת; אך אינני רואה שום מוצא." הוא ראה שבן המלך בא אל הנערה לבקש נשיקה, אך היא הפנתה את ראשה. וריחם עליה עוד יותר כשהנסיך לקח את ידה ומשך אותה לריקוד. וכשהם עברו בריקוד על ידו, יכול היה לראות בבירור דמעות בעיניה.

כשהריקודים הסתיימו, המלך הזקן ואמה המלכה באו ואמרו שהגיע זמן חתונה, שהבישוף כבר ממתין ועליה לענווד טבעת וללכת אל בעלה. המלך לקח את ידו של הנסיך, המלכה את בתה, וביחד הובילו אותה למזבח, כשכל האצילים ואדונים הולכים אחריהם. אך כשהיו רק כמה צעדים לפני המזבח, השייהוג הקטן הושיט את רגלו לפני הנערה והיא נפלה. ולפני שרק יכלה להתרומם הוא זרק עליה דבר מה שהחזיק ביד, אמר שתי מילים

היפה ביותר שהתהלכה, כך חשב, בעולם הזה. כאילו השושן והורד התחרו בפניה, ולא ניתן היה לומר מי מהם ניצח. זרועותיה היו לבנות כסיד, פיה אדום כמו תות בשל. כף הרגל שלה הייתה קטנה כמו ידו של מישהו, גופה היה תמיר ודק, ושערה ירד מראשה בקווצות של זהב. שמלתה הייתה רקומה בכסף ובזהב ועל אצבעה ענדה טבעת עם אבן גדולה, בהירה כמו שמש.

גוליש כמעט והסתנוור מהיופי ומהחן שלה, אך כשהביט עליה שנית ראה שהיא בוכה, ועיניה מלאות דמעות.

"זה לא יתכן" אמר גוליש "שהיא כה עצובה כשסביב שמחה רבה כזו."

"אכן היא עצובה" אמר האיש הקטן "כי מחתנים אותה נגד רצונה, והיא לא אוהבת כלל את האיש שעליה לשאת. המלך רצה לתת לו אותה כבר לפני שלוש שנים, כשהייתה בת חמש עשרה, אך היא טענה שהיא צעירה מדי, ולכן הסכים לדחות זאת לשנה, אחר כך לעוד שנה, ולעוד שנה. אבל היא עכשיו בת שמונה עשרה והוא לא מסכים לתת לה אף יום אחד נוסף, והגיע הזמן לחתן אותה. אבל" והוא עשה פרצוף חמור ביותר "היא לא תתחתן עם בן מלך, אם רק נוכל לבצע את מזמתנו."

והיא נעלמה מעיניהם. איש לא יכול היה לראות אותה, כי המילים עשו אותה בלתי-נראית. האישון תפס אותה והוביל אותה אחרי גוליש, ולא המלך ולא איש אחר יכלו לראותם וכך הובילו אותה דרך

האולם עד הדלת.

הוי! איזה בכי, וצעקות, והתרוצצות, ופליאה היו שם כשהנערה נעלמה מהקהל ולא יכלו לראות ולהבין איך זה קרה. אך הם הלכו דרך דלת הארמון, בלי שמישהו עצר אותם ובלי שראו אותם. ואז כל השייהוגים צעקו "סוס שלי, מושכות שלי, אוכף

שלי!" "סוס שלי, מושכות שלי, אוכף שלי!" אמר גם גוליש והנה הסוס עמד בפניו מוכן לכל. "קפוץ עכשיו" אמר האישון "שים את הגברת מאחוריך, ונלך מכאן. בקרוב יעלה כבר השחר." גוליש העלה אותה על גבו של הסוס, קפץ ועלה לפניה וצעק "קדימה, סוס!" והסוס שלו, ואיתו כל יתר הסוסים רצו עד שהגיעו עד הים. "הי מעל הכיפה!" קראו כל השייהוגים. "הי מעל הכיפה!" קרא גוליש, והסוס התרומם לעננים ותוך רגע הם היו כבר על אדמת ארין. הם לא עצרו שם אך רכבו עד למקום שם עמד ביתו של גוליש והתל. וכשהגיע לשם גוליש הסתובב, תפס את הנערה בשתי זרועותיו וקפץ מהסוס. "אני נשבע ומצטלב, בשם האל!" אמר. ובאותו הרגע הסוס נעלם ורק יצול עגלה היה שם, כי ממנו עשו את הסוס הזה וכל סוס אחר שהיה להם, כי כך הם עשו זאת. אבל כמה מהם רכבו על מקל של מטאטא, ואחרים על גבעול שעועית או קיסם שבור. השייהוגים קראו ביחד, כששמעו מה אמר גוליש: "הו גוליש, נבזה, שלא יקרה לך דבר טוב. למה סידרת אותנו כך?" אך הם לא יכלו כבר לקחת את הנערה, אחרי שגוליש השביע אותה לעצמו.

"גבירתי" אמר גוליש "אמרי רק מה עלי לעשות עכשיו. אני לא השתייכתי לקבוצת השייהוגים שחטפו אותך. אני בן של איכר פשוט, והלכתי איתם בלי לדעת מה כוונתם. אילו יכולתי לשלוח אותך חזרה לאביך, הייתי עושה זאת מיד. אנא, תגידי מה אוכל לעשות למענך."

הוא הביט בפניה וראה ששפתיה נעות כאילו רצתה לדבר, אך אף מילה לא יצאה מפיה. "זה לא יתכן שאת אילמת" אמר גוליש "הרי שמעתי איך דיברת לנסיך, שם בארמון המלך. או אולי השייהוג הנבל עשה אותך אילמת כשהכה אותך בידו?"

הנערה הרימה את ידה ושמה אצבע על לשונה, כדי להראות לו שהיא אבדה את כוח הדיבור, ודמעות זלגו מעיניה כמו נהרות, וגם עיניו של גוליש לא נשארו יבשות, כי אף שהיה בחור קשוח, הרי לבו היה רך, וקשה היה לו לראות את הנערה בצרתה. הוא התחיל לחשוב מה יעשה. הוא לא רצה להביא אותה במצב זה לבית אביה, כי ידע היטב שלא יאמינו שהיה בצרפת ושהביא איתו את בת מלך צרפת. הוא פחד שיצחקו מהנערה האילמת ויפגעו בה.

"הו, גוליש, איך סידרת אותנו כך, ואנחנו היינו כל כך נחמדים כלפיך. עכשיו לא יצא לנו ולא כלום מהמסע לצרפת. אבל אין דבר, נבל שכמותך, תשלם לנו על זה. תאמין, עוד תצטער על כך." "לא יצא לו כלום מהנערה הזו" אמר האישון שכל הזמן דיבר עם גוליש. וכשאמר זאת הוא ניגש לנערה, אמר מילה כלשהי וסטר לה בצד הפנים. "כעת" אמר "היא לא תוכל לדבר. נראה אותך, גוליש, מה תועלת היא תביא לך, כשהיא אילמת. אנו נלך עכשיו, אבל עוד תזכור אותנו, גוליש!" הוא עוד הושיט את שתי ידיו לפנים, ולפני שגוליש הספיק לענות, הוא וכל היתר נעלמו בכוון התל, והוא לא ראה אותם יותר.

גוליש פנה אל הנערה ואמר: "תודה לאל, הם הלכו להם. האם לא תעדיפי להשאר איתי מאשר ללכת איתם?" אך היא לא ענתה. "היא עוד מבולבלת ומודאגת" חשב גוליש לעצמו, ואמר שוב: "אני חושש שאת הלילה תצטרכי לבלות בבית אבא שלי, גבירתי, ואם יש דבר מה שאוכל לעשות למענך, רק תגידי."

הנערה היפה שתקה, אך הוא ראה דמעות בעיניה, וגוון פניה התחלף, אדום ולבן לסירוגין.

וכך הוא היסס מה לעשות, אך פתאום נזכר בכומר. "השבח לאל" אמר "אני יודע מה נעשה. אביא אותה לביתו של הכומר, וזה הרי לא יסרב לשכן את הגברת ולדאוג לה."

הוא פנה לנערה והסביר שהוא לא יכול להביא אותה לבית אביו, אך שיש כאן כומר, ידידותי מאוד כלפיו, שבוודאי ידאג לה, אם היא תרצה להישאר בביתו, אך אם ברצונה ללכת למקום אחר, הוא יביא אותה לשם.

היא הניעה את ראשה ונתנה לו להבין שתלך לכל מקום שהוא רואה לנכון.

"אזי נלך לבית הכומר" הוא אמר "כי הוא מחויב לי ויעשה הכל שאבקש ממנו."

השמש עוד לא יצאה כשהגיעו לבית הכומר. גוליש דפק חזק בדלת, ולמרות שהיה עוד מוקדם, הכומר היה כבר על רגליו ופתח את הדלת בעצמו. הוא הופתע מאוד כשראה את גוליש עם הנערה, כי היה בטוח שהם באו כדי שיחתן אותם.

"גוליש, גוליש, האם לא יכולת לחכות עד שעה עשר או עד צהרים, ובאת הנה בשעה זו כדי להתחתן, אתה והאהובה שלך? הרי אתה יודע שבשעה זו לא אוכל לחתן אתכם, או לפחות לחתן על פי החוק. אבל הו-ו-ו!" הוא אמר פתאום כשראה את הנערה

"בעזרת האל, מה יש לנו כאן? מי היא, ואיך השגת אותה?"

"אבי" אמר גוליש "תוכל לחתן אותי, או את כל אחד אחר, אבל לא לשם כך באתי עכשיו. אני רק מבקש, אם רק תסכים, לשכן את הגברת הצעירה אצלך."

הכומר הביט על גוליש כאילו צמחו לו עשרה ראשים, אך בלי לשאול יותר הזמין אותו ואת הנערה, וכשנכנסו סגר את הדלת, הכניס אותם לחדר והושיב אותם.

"עכשיו, גוליש" אמר "ספר מי הגברת הצעירה הזו, והאם אתה יצאת מדעתך או רק מהתל בי?"

"אני לא משקר לך באף מילה, וגם לא מהתל בך" אמר גוליש "אך את הגברת הזו הבאתי מארמונו של מלך צרפת, והיא בתו של מלך צרפת בעצמו." והוא התחיל לספר את הסיפור לכומר, והכומר לא יכול היה להתאפק מרוב פליאה, קרא קריאות התפלאות ומחא כפיים.

כשגוליש סיפר שממה שראה הבין שהנערה לא הייתה שבעת רצון מהחתונה שעמדה להתקיים בארמון, לפני שהוא והשייחוגים התפרצו לשם, הוא ראה שלחייה מסמיקות, והבין שהיא מעדיפה להיות כמו עכשיו, גם אם כך קשה לה, מאשר להתחתן עם איש שנוא עליה.

כשגוליש אמר שהם יודו לכומר אם יסכים להחזיק אותה בביתו, האיש האדיב הזה אמר שיעשה זאת כמה זמן שרק גוליש ירצה, אך גם הוא אינו יודע מה לעשות איתה הלאה, כי אין להם כל דרך לשלוח אותה חזרה לאביה.

גוליש הסכים שזה אמנם מצב לא נוח, אך גם הוא לא רואה דרך אחרת אלא להחזיק אותה כאן, עד שתקרה הזדמנות לעשות משהו טוב יותר. הם הסכימו שהכומר יגיד שזו בת אחיו, שבאה לבקר אצלו ממחוז אחר, ושהוא יסביר לכולם שהיא אילמת, ועדיף שימנעו להתקרב אליה.

הם הסבירו לנערה את מה שהחליטו, והיא בתנועות עיניה נתנה להבין שהיא מאוד מודה להם. גוליש חזר הביתה, וכששאלו אותו אמר שנרדם לרגלי התל וביילה שם את כל הלילה.

שכיני הכומר התפלאו מהנערה שבאה כך פתאום לביתו, בלי שמישהו ידע מאין היא או מה ענייניה כאן. היו שאמרו שמשהו כאן לא כשורה, ואחרים ראו שגוליש כבר לא כפי שהיה קודם, והוא נמשך כל יום לביתו של הכומר, והכומר מכבד אותו מאוד, דבר שלא יכלו להבין בכלל.

ובאמת, לא עבר כמעט יום בלי שגוליש ביקר אצל הכומר ושוחח איתו ותמיד קיווה שיפגוש את

הגברת הצעירה והיא תדבר אליו, אך היא נשארה אילמת, בלי כל תקווה לשינוי. אך מאחר ולא היה לה כל אמצעי תקשורת אחרים, היא ניהלה כאין שיחה בינה לבינו, בעזרת ידים ואצבעות, תנועות עיניים, פתיחה וסגירת הפה, חיוך וצחוק ואלף סימנים אחרים. וכך תוך זמן קצר הם יכלו להבין זה את זה טוב למדי.

גוליש תמיד חשב איך יוכל לשלוח אותה חזרה לאביה, אך לא היה מי שיסע איתה, והוא בעצמו לא ידע גם באיזו דרך לנסוע, כי לפני שהביא אותה הנה לא יצא מעולם מארצו.

גם הכומר לא ידע זאת טוב ממנו; אך לבקשתו של גוליש הוא כתב שלושה או ארבעה מכתבים למלך צרפת, ונתן אותם לסוחרים שעברו שם בדרך, ונהגו ללכת ממקום למקום דרך הים, אך כל אלה הלכו לאיבוד ולא הגיעו לידי המלך.

כך היו הדברים במשך חודשים, וגוליש התאהב יותר ויותר וברור היה גם לו וגם לכומר שהנערה מחבבת אותו אף היא. גוליש פחד מאוד שבסוף המלך ישמע איפה נמצאת בתו ויקח אותה חזרה, ולכן ביקש שהכומר לא יכתוב יותר מכתבים ורק ישאיר את הדבר בידי האל.

הוא חשב שהשייחוגים לא יבואו כבר הלילה, וכמעט שחזר לביתו, אך פתאום שמע צליל כלשהו במרחק, והוא מיד הכיר אותו. הצליל גבר, ותחילה היה כמו גלי ים שמכים על חוף, אחר כך כמו רעש של מפל מים גדול ובסוף כמו סערה בצמרות עצים. ואז המערבולת התפרצה מעל התל, והשייחוגים היו כבר שם.

כל זה כמעט וגרם לו להתעלף, אך הוא התאושש והתחיל להקשיב למה שדיברו בינם.

הם התאספו ליד התל והתחילו לצעוק ולקרוא זה לזה עד שאחד מהם קרא: "סוס שלי, מושכות שלי,

אוכף שלי! סוס שלי, מושכות שלי, אוכף שלי!" גוליש אזר אומץ וקרא גם הוא, חזק כפי שרק יכול היה: "סוס שלי, מושכות שלי, אוכף שלי! סוס שלי, מושכות שלי, אוכף שלי!"

רק יצאו המילים מפיו ואישון אחד קרא: "הי, גוליש, אתה שוב כאן? איך אתה מסתדר עם האישה? אין לך מה לקרוא היום לסוס. לא ניתן לך לסדר אותנו שנית. כבר סידרת אותנו פעם אחת!"

"אכן" אמר אישון שני "הוא לא יעשה זאת שנית." "ואילו רק האומדבן הזה ידע שליך דלת ביתו צומח עשב, ואילו בישראל אותו והשקה אותה בו, הייתה מבריאה."

כך עברה שנה, עד שיום אחד גוליש שכב על הדשא ביום האחרון של סתיו, וחשב על כל שקרה לו מהיום שיצא עם השייחוגים אל מעבר לים. ואז נזכר שזה היה דווקא יום סתיו האחרון שהוא עמד שם ליד ביתו, כשבאה המערבולת והשייחוגים איתה. הוא אמר לעצמו: "זה שוב ליל נובמבר, ואני אעמוד באותו המקום ואולי יבואו השייחוגים שוב. אולי אראה או אשמע דבר מה מועיל, שיעזור למרי", כי כך הוא והכומר קראו לה, כי לא ידעו את שמה האמיתי של בת המלך. הוא סיפר על כוונתו לכומר, וזה נתן לו את ברכתו.

וכך בערב הלך גוליש לכוון התל, ונעמד שם והמתין ללילה. הירח יצא באיטיות ונראה כמו גוש אש, ומעל השדות וכל המקומות הלחים עלה ערפל לבן, שקירר את הסביבה אחרי חום היום. הלילה היה שקט ולא נשמע כל צליל פרט לזמזום החרקים מפעם לפעם, או קריאה פתאומית של אווזי הבר שעברו מעל האגם, גבוה מעל ראשו, או שריקה פתאומית, עולה ויורדת, של חופמני הזהוב. אלפי כוכבים בהירים נצנצו מעל ראשו, וכפור קל גרם לדשא לחרוק תחת לרגליו.

הוא עמד כך שעה, שעתיים ושלוש, והקור גבר, והוא שמע את חריקת הכפור כל פעם שהזיז רגל.

כוס ומזג מחצית מהנוזל לתוכו. הוא הרים את הכוס לפיו, אבל אז התחיל לחשוב שאולי זה רעל, ושהשייהוגים רצו לפתות אותו, להרגו וגם להרעיל

את הנערה. לכן שם רק כמה טיפות על אצבע וטעם. הטעם היה מתקתק, אפילו נעים. אז הוא אזר יותר אומץ ושתה יותר, עד שגמר את כל הכוס. מיד אחר כך נרדם, ולא התעורר אלא בלילה, ואז הרגיש שהוא רעב מאוד. הוא המתין עד הבוקר, אך החליט שמיד עם שחר ילך לבת המלך ויתן לה מהמשקה שרקח מהצמח.

"אכן כך"
"אבל הוא אומדבן."
"בוא, נעזוב אותו, נלך כבר."
"נשאיר את האומדבן כפי שהוא."
והם כולם התרוממו באוויר, וחזרו כפי שבאו, והשאירו את גוליש עומד שם עם עיניים פקוחות לרווחה ועם פה פעור, מביט אחריהם ומתפלא. הוא חזר הביתה, אך למרות שהיה עייף מאוד, לא ישן כלל עד שהשמש יצאה בבוקר. ואז קם, וכדבר ראשון יצא מהבית והתחיל לחפש בין העשבים ליד ביתו. הוא ניסה למצוא עשב כלשהו שאינו מכיר אותו. ובאמת, אחרי חיפוש קצר, ראה צמח מוזר, הגדל סמוך לקיר ביתו. הוא ניגש והתבונן, וראה שלצמח שבעה ענפים קטנים היוצאים מהגבעול, ושבעה עלים על כל ענפון, ונוזל לבן על העלים. "זה צמח מוזר" אמר "עוד לא ראיתי כזה. אם יש תועלת בצמח כלשהו, הרי זה צריך להיות בצמח כזה דווקא."
הוא הוציא סכין, כרת את הצמח והביא אותו הביתה, הוריד את העלים וחתך את הגבעול. מהגבעול יצא נוזל לבן, סמיך, דומה לזה שיוצר מדרדר חתוך, רק שמנוני יותר. הוא מזג את הנוזל לקלחת קטנה, הוסיף מים והרתיח על אש, ואז לקח

בבוקר קם מהר והלך לביתו של הכומר עם המשקה בידו. הוא הרגיש מאוד ער ועוז-רוח, והאמין שזה רק הודות למשקה הזה שבידו.

כשהגיע לבית פגש את הכומר ואת האישה הצעירה, והם השתוממו מאוד שלא ביקר אצלם כבר יומיים. הוא סיפר להם את החדשות ואמר שהוא מאמין כי הצמח שמצא הוא בעל כוחות פלא,

שהוא בוודאי לא יגרום לנערה כל נזק, כי הוא בעצמו טעם ממנו, והוא בטוח שאין בו כל רע. הוא נתן לה את הכוס והיא שתה ממנו, ואז נשכבה על מיטה ונרדמה מיד, ושינה חזקה עטפה אותה, ולא התעוררה עד למחרת.

גוליש והכומר ישבו על ידה כל הלילה והמתינו שתתעורר, תוך לבטים בין תקווה וייאוש, בין סיכויים להבריא אותה והסכנה להזיק לה. היא התעוררה בסוף כשהשמש עמדה כבר גבוה בשמיים. היא שפשפה את עיניה ונראתה כאילו לא יודעת בדיוק היכן היא. השתוממה מאוד כשראתה את גוליש ואת הכומר בחדרה וניסתה לאסוף את מחשבותיה.

גוליש והכומר המתינו בצפיה גדולה לשמוע האם היא תדבר, וכשלא דיברה כמה דקות שאל אותה הכומר: "איך ישנת, מרי?" והיא ענתה: "ישנתי טוב מאוד, תודה?" כשגוליש שמע זאת הוא נתן זעקת שמחה, רץ אליה, קרע על ברכיו ואמר: "אלף תודות לאל שנתן לך שוב את הדיבור; גברת של לבי, דברי אלי." היא ענתה לו שהבינה שזה הוא שרקח את המשקה בשבילה, ושהיא מודה לו מאוד על כל טוב הלב

שהראה לה מהיום הראשון שהגיעה לאירלנד,
ושהיא לא תשכח לו זאת לעולם.
גוליש היה מאושר. הם הביאו לה אוכל ומשקה והיא
אכלה בתאבון רב, ושמחה מאוד ואפילו דיברה עם
הכומר תוך כדי האכילה.
גוליש הלך שוב הביתה, השתרע על המיטה ונרדם
חזק, וישן יום שלם ולילה, כי כוח הצמח עדיין לא
עזב אותו. וכשהתעורר וחזר לביתו של הכומר, ראה
שגם הנערה ישנה חזק מאז שעזב אותם. ביחד עם
הכומר הם השגילו עליה בשנתה, עד שהתעוררה
שוב, והרגישה טוב מאוד. גוליש היה מאושר.
הכומר הביא להם אוכל והם אכלו יחד ואחרי כן
גוליש בא לבית הכומר כל יום. קמה ביניהם ידידות
חזקה, כי לא היה לה עם מי לשוחח אלא עם הכומר
ועם גוליש, והיא העדיפה את גוליש.
בסוף הם התחתנו, והייתה זו חתונה מאוד יפה,
ואילו הייתי אז שם לא הייתי יכול להיות כאן היום,
אבל ציפור קטנה סיפרה לי שהם חיו באושר
ושמחה ולא היו להם צרות עד יום מותם, והלוואי כך
גם עלי ועל כולנו!